

Janice Pariat

Inima cu nouă încăperi

Traducere din limba engleză
de Anacona Mîndrilă-Sonetto

POLIROM
2018

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Janice Pariat, *The Nine-Chambered Heart*

Copyright © Janice Pariat, 2017

By agreement with Pontas Literary & Film Agency

All rights reserved

© 2018 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © aseanfilms, KBel, Artishok/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PARIAT, JANICE

Inima cu nouă încăperi / Janice Pariat; trad. din lb. engleză de Anacaona Mîndrilă-Sonetto. – Iași: Polirom, 2018

ISBN print: 978-973-46-7143-4

ISBN ePub: 978-973-46-7274-5

ISBN PDF: 978-973-46-7275-2

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Cuprins

Sfântul	9
Măcelarul.....	28
Îngrijitorul.....	49
Întreprinzătoarea	69
Profesorul	88
Măcelarul.....	107
Florarul	120
Cruciatul.....	140
Paznicul de far	159
Marinarul.....	179
<i>Mulțumiri</i>	199

Există...

— Tipare? completez eu.

— Da, tipare.

Chiar și aceste „tipare“ despre care vorbim, pe care se spune că le oferă mării clasici, sunt doar atât. Un fel de speranță de a găsi o logică în acțiuni arbitrare, în raționamente imprevizibile, într-un aleator incredibil. Dincolo de faptul că oferă o documentare parțial competentă, toată literatura e inutilă.

(Savurez discuția, chiar dacă tu nu.)

Aștept să reacționezi, să arunci cu sandviciul în mine, să-mi înmoi capul în bolul cu supă de morcovi, dar tu mănânci calm, metodic, iar când termini spui: „Cum crezi tu“. Deduc că nu ești genul care polemizează. Recunosc că sunt dezamăgit. Numai că a doua zi mă contrazici cu elocvență și înflăcărare pe tema pescuitului cu efect minim asupra mediului. Poate că libertatea tonului de a înota în largul mării ți-e mai prețioasă decât *Iliada*. Mă încânți și mă nedumerești.

Dar nu am sentimentul acesta ciudat față de tine decât după ce te văd aproape dezbrăcată. E adevărat. E târziu, eu sunt în camera mea, învăț, și am nevoie să merg la baie, lucru enervant, pentru că trebuie să cobor la parter. Baia e lângă camera ta; trebuie s-o împărțim, și-n astea câteva zile n-a fost nici o problemă, pentru că n-am avut niciodată nevoie s-o folosim

în același timp. Cu excepția serii ăsteia. Am ajuns la jumătatea treptelor când ușa băii se deschide și ieși tu. Ai făcut duș; părul tău e ud, dar ridicat în creștet și strâns la întâmplare, desfăcându-se pe jumătate. Genunchii tăi sunt goi și lucioși. Te-ai înfășurat lejer într-un prosop. Îți ajunge până la genunchi. Te văd de sus și, dintr-odată, nu pot să respir. Nu m-am mai simțit așa niciodată. Nu că n-aș mai fi văzut femei îmbrăcate sumar – cel puțin în poze. (Învăț la o școală de băieți, îți amintești?) Dar le vedeam și mă întrebam pentru ce se face atâta caz.

Tu însă ești frumoasă ca lumina descompusă prin sticlă.

Nu știu cum îți dai seama că sunt acolo; am coborât fără zgomot, dar tu ridici ochii și mă vezi, și preț de o clipă rămânem amândoi încremeniți. Duci mâna la inimă și zâmbești, îți zâmbesc și eu.

După asta, ca un cățel prost și neajutorat, am nevoie în permanență să știu unde ești. De parcă m-aș orienta numai după prezența sau după absența ta. Ești Nordul meu.

Fără îndoială, e bizar. Îmi vine greu și să tac; vorbesc și tot vorbesc, pentru că vreau să simți că ar fi nepolitic să ieși din cameră.

Vreau să mă iei cu tine peste tot.

Într-o după-amiază te întâlnesc când ești pe punctul de a ieși. „La plimbare“, spui când te întreb unde mergi. Întreb dacă pot să vin și eu și sunt în culmea încântării când consimți. Cred că, la urma urmei, îți place tovărășia mea, altfel ai fi refuzat.

— Unde mergem?

Am mers pe drumul principal și apoi am intrat pe o potecă de țară.

— N-am idee.

Asta mă neliniștește. Încep să spun că-n casă există hărți; putem să alcătuim un traseu, să luăm o carte despre itinerarele de plimbare locale. Tu râzi, și asta e decisiv.

Ziua e plăcută, cred. Nu mă pricep să fac descrieri. Lucrurile sunt pur și simplu așa cum sunt. Dar *se simte* vara. Cu strălucirea soarelui și umbra, și totul verde și bogat. Am văzut câteva ierni aici, și ziua asta e la polul opus. Pe tine te desfată toate. Niște flori care cresc pe marginea drumului, gardul viu cu inflorescențe care miros a miere, un fluture neastâmpărat.

— E prima ta vară aici? întreb cu șovăială.

Dai din cap că da.

Îmi vine să-ți povestesc în amănunt cum e, dar ceva mă îmboldește să mă abțin și mă conformez.

Te întreb în schimb de unde le cunoști pe gazdele noastre.

Spui că ai lucrat adesea ca voluntară la o școală pentru copiii săraci pe care o conduceau în țara ta. Dintr-un motiv insondabil, adaugi:

— Sunt ca părinții mei.

Mergem mai departe, trecând arareori pe lângă mașini sau alți pietoni. E mijlocul săptămânii. Am putea să fim singurii oameni din lumea întreagă. N-am mai avut senzația asta. Ba da, de fapt, am avut-o. Am petrecut o vacanță singur la școală, pentru că gazdele mele nu erau în țară și n-am vrut să mă întorc acasă. La trezire m-au întâmpinat tăcerea și clasele, și coridoarele, și terenurile de sport pustii. A fost o zi ca un dar frumos împachetat pentru mine, un dar ce așteaptă sub brad, și la fel e și asta, pentru noi, tu și eu.

Cărarea pe care mergem urcă și coboară, și fiecare pantă îți trezește plăcere – o anumită priveliște a dealurilor, un stejar rămuros, o veche locuință de fermă. Apoi trecem pe lângă un câmp neîngrădit, pe care paște o iapă. E de un auriu șters, cu coama și coada albe, și stă în dreptul unui gard viu înalt, în iarbă argintie. Spui că e o scenă ruptă dintr-o pictură.

— O, cum s-o botezăm? întrebi sprijinindu-te de gard.

Mă chinui să-mi vină o idee. N-am obiceiul de a boteza cai, ba, la drept vorbind, nimic altceva, dar încerc.

— Scăpăra.

Te întorci spre mine, nedumerită, surprinsă.

— Ce e asta?

— În limba mea înseamnă a scoate scânteii.

— Scăpăra, repeți, iar eu te ajut să pronunți corect cuvântul. Scăpăra... fermecător!

Și zâmbești.

Plimbarea noastră se încheie la o cârciumă.

Între timp s-a făcut după-amiază târziu, și tu-mi spui, după ce-ți verifici telefonul și schimbi mai multe mesaje, că gazdele noastre ne vor lua de acolo cu mașina, în drumul de la serviciu spre casă. Sunt ușurat; nu voiam să fac tot drumul de întoarcere pe jos. Spusesem deja de câteva ori că mă dor picioarele, că ar fi trebuit să luăm cu noi niște apă, pentru că e cald și ne-am putea deshidrata. N-ai părut cătuși de puțin îngrijorată.

La bar, eu comand un suc de merișoare, iar tu o pintă de cidru local. Ne așezăm la o masă aflată la fereastră. Dincolo de ea e o parcare pustie, mărginită de copaci. La picioarele noastre se întind Layla și Gramsci, câinii casei, un labrador negru și un golden retriever. Tu îi mângâi fără nici o teamă. Eu încerc să mă fac mic în colț.

— Apropie-te, sunt niște făpturi blânde! îmi spui. Recunosc că toate animalele mă fac să îngheț de spaimă.

— N-ai avut animale de companie în copilărie?

Cândva, un peștișor auriu, pe care l-am găsit într-o dimineață plutind cu burta în sus. Aveam șapte ani; a fost cel mai înfricoșător lucru din câte văzusem. Dar caii îmi plac, spun cu întârziere.

În unele seri, tu și gazdele noastre purtați conversații lungi la masa din sufragerie ori în camera de zi. După cină, când eu mă retrag de obicei în mansarda mea, ca să învăț. Dar sunt curios. Despre ce vorbiți oare? Când rămân în preajmă, zăbovind în bucătărie sau pe holul mărginit de cărți, descopăr că tu ești subiectul. Există o criză în plină desfășurare. Cel puțin așa pare.

— Ei pur și simplu nu înțeleg... și nici nu ascultă... spui tu revoltată.

— Important e, te sfătuiesc gazdele noastre, să faci ce simți că e potrivit pentru tine, în punctul ăsta...

— Nu pot să cred că vor să-mi găsească un serviciu... orice serviciu...

— Nu orice serviciu, precis...

— Ba da... le-ar conveni orice... chiar și o tâmpenie gen operator calculator... orice mă va ține în țara asta... pentru că au cheltuit atâția bani ca să fac studii aici... și ar fi o pierdere inutilă să mă întorc...

— Dar de ce să fie o pierdere inutilă?

— Nu știu...

După voce, pari exasperată. Mi te închipui plimbându-te încolo și încioace, furioasă.